

TEKSTEN**EN SOURDINE**

Calmes dans le demi-jour
Que les brancjes hautes font,
Pénétrons bien notre amour
De ce silence profond.

Fondons nos âmes, nos coeurs
Et nos sens extasiés,
Parmi les vagues langueurs
Des pins et des arbousiers.

Ferme tes yeux à demi,
Croise tes bras sur ton sein,
Et de ton coeur endormi
Chasse à jamais tot dessein.

Laissons-nous persuader
Au souffel berceur et doux
Qui vient à tes pieds rider
Les ondes de gazon roux.

Et quand, solemnel, le soir
Des chênes noirs tombera,
Voix de notre désespoir,
Le rossignol chantera.

Laat ons, in de schemering die
Het lover legt over de dingen,
Onze min van deze diepe
Stilte in kalmte doordringen.

Laat ons onze zielen en harten,
En onze uitzinnige zinnen,
Versmelten met het vaag smachten
Van aardbeibomen en dennen.

Sluit nu ten halve je ogen
Kruis voor je borst beide handen,
Tot je hart inslaapt, en pogen
En plannen voorgoed zijn verbannen.

Laten wij ons laten noden
Bij 't wiegend briesje, dat zoet
Golven van dorrende zoden
Rillen doet onder je voet.

En als uit donkere eiken
Statig de avond komt dalen
Zal onze wanhoop blijken
Uit de stem van de nachtegaal.
[AN]

FANTOCHES

Scaramouche et Pulcinella
Qu'un mauvais destin rassembla
Gesticulent, noirs sous la lune.

Cependant l'excellent docteur
Bolonais cueille avec lenteur
Des simples parmi l'herbe brune.

Lors sa fille, piquant minois,
Sous la charmille, en tapinois,
Se glisse demi-nue, en quête

De son beau pirate espagnol,
Dont un langoureux rossignol
Clame la détresse à tue-tête.

Scaramouche en Pulcinel
Staan hun eeuwig schijnduel
Zwart onder de maan te gebaren,

Terwijl Dottore, zeer bedaard
En zeer geleerd, kruiden vergaart
Tussen duistere grassen en blaren

En zijn stoute dochttertje, losjes
En het bloesje, tussen de bosjes
Op haar Spaanse piraat gaat jagen.

Wiens schrijnende minnekwaal
Door een kwijnende nachtegaal
Luidkeels wordt vertaald in klagen.
[AN]

CLAIR DE LUNE

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et
bergamasques,
Jouant de luth, et dansant, et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques.

Uw ziel is een uitgelezen gebied
vol van bekoorlijke maskeraden,
luitspelend, dansen, en een vaag verdriet
veinzend onder bizarre gewaden.

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vier opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur
Et leur chanson se mêle au clair de lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les
marbres.

SUR L'HERBE

L'abbé divague. 'Et toi, marquis
Tu mets de travers ta perruque.'
'Ce vieux vin de Chypre est exquis
Moins, Camargo, que votre nuque.'

'Ma flamme... Do, mi, sol, la, si.'
'L'abbé, ta noirceur se dévoile.'
'Que je meure, mesdames, si
Je ne vous décroche une étoile.'

'Je voudrais être petit chien!
'Embrassons nos bergères, l'une
Après l'autre.' 'Messieurs! eh bien?
'Do, mi, sol.' 'Hé! bonsoir, la Lune!'

APAISEMENT

La lune blanche
Luit dans les bois;
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée...
Ô bien aimée.

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure...

Rêvons, c'est l'heure.
Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise...

C'est l'heure exquise.

Zoals ze daar in mineur zingen over
liefde die wint en het leven dat vliedt,
lijken ze niet in geluk te geloven
en met het maanlicht vermengt zich hun
lied,

met het kalme maanlicht, het droevige,
blanke, dat vogels in bomen tot dromen
wil noden, fontein tot snikken vervoert,
grote, ranke fontein, omgeven door
marmere goden.

[AN]

De abt raaskalt. 'En jij, markies,
Jij hebt je pruik scheef opgezet.'
'Deze oude Cypriotische wijn is uitgelezen
een stuk minder, Camargo, dan jouw hals.'

'Mijn liefde... Do, mi, sol, la, si.'
'Abt, je obscuriteit komt aan het licht.'
'Ik mag doodvallen, dames, als
ik niet voor jullie een ster kan plukken!'

'Ik zou graag een hondje willen zijn!
Laten we onze herderinnetjes omhelzen,
de een
na de ander.' 'Maar heren toch!
Do, mi, sol.' 'Hé! goedenavond, Maan!'
[BN]

De witte maan
schijnt door het bos.
Van elke tak
komt een stem
uit het lover...
Oh mijn geliefde.

Als een diepe spiegel
reflecteert de poel
het silhouet
van de zwarte wilg
waarin de wind weent...

Laat ons dromen, dit is het uur.
Een grote en tedere
vredigheid
lijkt neer te dalen
uit een door sterren
irriserende hemel.

Het is het heerlijke uur!
[BN]

CY THERE

Un pavillon à claires-voies
 Abrite doucement nos joies
 Qu'éventent des rosiers amis;

L'odeur des roses, faible, grâce
 Au vent léger d'été qui passe,
 Se mêle aux parfums qu'elle a mis;

Comme ses yeux l'avaient promis
 Son courage est grand et sa lèvre
 Communique une exquise fièvre;

Et, l'Amour comblant tout, hormis
 La faim, sorbets et confitures
 Nous préservent des courbatures.

Een lichtbeuk paviljoen
 Beschermt onze vreugden zachtjes
 Aangewakkerd door vriendelijke rozen;

De geur van rozen, flauw, gratie
 Naar de lichte zomerwind die voorbijgaat,
 Vermengt zich met de parfums die ze op
 heeft gedaan;

Zoals zijn ogen hadden beloofd
 Zijn moed is groot en zijn lip
 Communiqueert een exquise koorts;

En, Liefde die alles vervult behalve
 Honger, sorbets en jam
 Behoed ons voor pijn.

EN SOURDINE

Calmes dans le demi-jour
 Que les brancjes hautes font,
 Pénétrons bien notre amour
 De ce silence profond.

Fondons nos âmes, nos coeurs
 Et nos sens extasiés,
 Parmi les vagues langueurs
 Des pins et des arbousiers.

Ferme tes yeux à demi,
 Croise tes bras sur ton sein,
 Et de ton coeur endormi
 Chasse à jamais tout dessein.

Laissons-nous persuader
 Au souffel berceur et doux
 Qui vient à tes pieds rider
 Les ondes de gazon roux.

Et quand, solemnel, le soir
 Des chênes noirs tombera,
 Voix de notre désespoir,
 Le rossignol chantera.

Laat ons, in de schemering die
 Het lover legt over de dingen,
 Onze min van deze diepe
 Stilte in kalmte doordringen.

Laat ons onze zielen en harten,
 En onze uitzinnige zinnen,
 Versmelten met het vaag smachten
 Van aardbeibomen en dennen.

Sluit nu ten halve je ogen
 Kruis voor je borst beide handen,
 Tot je hart inslaapt, en pogen
 En plannen voorgoed zijn verbannen.

Laten wij ons laten noden
 Bij 't wiegend briesje, dat zoet
 Golven van dorrende zoden
 Rillen doet onder je voet.

En als uit donkere eiken
 Statig de avond komt dalen
 Zal onze wanhoop blijken
 Uit de stem van de nachtegaal.
 [AN]

COLOMBINE

Léandre le sot,
 Pierrot qui d'un saut,
 De puce
 Franchit le buisson,
 Cassandre sous son
 Capuce,
 Arlequin aussi,
 Cet aigrefin si
 Fantasque
 Aux costumes fous,
 Ses yeux luisants sous
 Son masque,
 - Do, mi, sol, mi, fa, -
 Tout ce monde va,
 Rit, chante
 Et danse devant
 Une belle enfant
 Méchante
 Dont les yeux pervers
 Comme les yeux verts
 Des chattes
 Gardent ses appas
 Et disent: 'À bas
 Les pattes!'
 - Eux ils vont toujours! -
 Fatidique cours
 Des astres,
 Oh! dis-moi vers quels
 Mornes ou cruels
 Désastres
 L'implacable enfant,
 Preste et relevant
 Ses jupes,
 La rose au chapeau,
 Conduit son troupeau
 De dupes?

Dwaze Leander,
 Pierrot die met een
 sprong van een vlo
 over de struiken springt,
 Cassander onder zijn
 monnikskap,
 Harlekijn ook,
 die bedriegende schurk zo
 vol bedrog
 in zijn gekke kostuu,
 zijn scherpe ogen glinsteren
 onder zijn masker
 - do, mi, sol, mi fa -
 zie ze allemaal gaan,
 lachen, zingen
 en dansen voor
 een mooi meisje,
 ondeugend,
 wiens dreigende ogen
 zoals de felgroene ogen
 van katten
 haar charmes bewaakt
 en zegt:
 'Hou je poten thuis!'
 - Ze gaan altijd maar door! -
 Zoals de noodlottige banen
 van de sterren.
 O, zeg me, naar welk
 wrede of sombere lot,
 naar welke ramp
 het meisje, moeilijk te behagen,
 levendig en met haar rokken
 hoog geheven
 met een roos op haar hoed
 haar kudde leidt,
 hen die ze voor de gek houdt?

L'HEURE EXQUISE

La lune blanche
Luit dans les bois;
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée...
Ô bien aimée.

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure...

Rêvons, c'est l'heure.
Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise...

C'est l'heure exquisite.

De witte maan
schijnt door het bos.
Van elke tak
komt een stem
uit het lover...
O mijn geliefde.

Als een diepe spiegel
reflecteert de poel
het silhouet
van de zwarte wilg
waarin de wind weent...

Laat ons dromen, dit is het uur.
Een grote en tedere
vredigheid
lijkt neer te dalen
uit een door sterren
irriserende hemel.

Het is het heerlijke uur!
[BN]

MANDOLINE

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues,

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

De brengers van serenades
En de mooie vrouwen die luisteren
Wisselen flauwe woordjes uit
Onder de zingende takken.

Je hebt Thyrsis en Amyntas
En de eeuwige Clytander,
En je hebt Damis, die voor menig
Harteloze vrouw een teder vers schreef.

Hun korte zijden jassen,
Hun lange jurken met sleep,
Hun elegantie, hun blijdschap
En hun zachte blauwe schaduwen,

Wervelen rond in de extase
Van een roze en grijze maan,
En het gebabbel van de mandoline
Onder de rillingen van de wind.
[BN]

CLAIR DE LUNE

Votre âme est un paysage choisi
 Que vont charmant masques et
 bergamasques,
 Jouant de luth, et dansant, et quasi
 Tristes sous leurs déguisements fantasques.

Tout en chantant sur le mode mineur
 L'amour vainqueur et la vier opportune,
 Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur
 Et leur chanson se mêle au clair de lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
 Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
 Et sangloter d'extase les jets d'eau,
 Les grands jets d'eau sveltes parmi les
 marbres.

LE VENT DANS LA PLAINE

C'est l'extase langoureuse,
 C'est la fatigue amoureuse,
 C'est tous les frissons des bois
 Parmi l'étreinte des brises,
 C'est, vers les ramures grises,
 Le chœur des petites voix.

Ô le frêle et frais murmure!
 Cela gazouille et susurre,
 Cela ressemble au bruit doux
 Que l'herbe agitée expire
 Tu dirais, sous l'eau qui vire,
 Le roulis sourd des cailloux.

TOUS DEUX

Donc, ce sera par un clair jour d'été
 Le grand soleil, complice de ma joie,
 Fera, parmi le satin et la soie,
 Plus belle encor votre chère beauté;

Le ciel tout bleu, comme une haute tente,
 Frissonnera somptueux à longs plis
 Sur nos deux fronts heureux qu'auront pâlis
 L'émotion du bonheur et l'attente;

Et quand le soir viendra, l'air sera doux
 Qui se jouera, caressant, dans vos voiles,
 Et les regards paisibles des étoiles
 Bienveillamment souriront aux époux.

Uw ziel is een uitgelezen gebied
 vol van bekoorlijke maskeraden,
 luitspelend, dansen, en een vaag verdriet
 veinzend onder bizarre gewaden.

Zoals ze daar in mineur zingen over
 liefde die wint en het leven dat vliedt,
 lijken ze niet in geluk te geloven
 en met het maanlicht vermengt zich hun
 lied,

met het kalme maanlicht, het droevige,
 blanke, dat vogels in bomen tot dromen
 wil noden, fontein tot snikken vervoert,
 grote, ranke fontein, omgeven door
 marmeren goden.
 [AN]

Het is de smachtende verrukking
 Het is de vermoeidheid na de liefde
 Het is het ruisen van de bomen
 Als een omarming van zuchten
 Het is nabij de grauwe takken:
 Het koor der kleine stemmen.

O, broos en zuiver ruisen!
 Dat kirt en fluistert,
 Dat gelijkt een zachte kreet
 Als een laatste ademtocht van wiegend
 gras. Jij zou zeggen: in een kolkende stroom
 Het doffe geluid van rollende stenen.

En zo zal het op een lichte zomerdag zijn:
 de grote zon, medeplichtig aan mijn
 vreugde, zal, temidden van satijn en zijde,
 je lieve schoonheid nog mooier maken;

De blauwe hemel, als een hoge tent,
 zal in lange plooiën rimpelen
 boven onze gelukkige hoofden,
 de emotie van geluk en verwachting;

En als de avond komt, zal de strelende wind
 die in je sluiers speelt zoet zijn,
 en de vreedzame blik van de sterren
 zal de geliefden minzaam toelachen.
 [BN]

L'HEURE EXQUISE

La lune blanche
Luit dans les bois;
De chaque branche
Part une voix
Sous la ramée...
Ô bien aimée.

L'étang reflète,
Profond miroir,
La silhouette
Du saule noir
Où le vent pleure...

Rêvons, c'est l'heure.
Un vaste et tendre
Apaisement
Semble descendre
Du firmament
Que l'astre irise...

C'est l'heure exquise.

De witte maan
schijnt door het bos.
Van elke tak
komt een stem
uit het lover...
Oh mijn geliefde.

Als een diepe spiegel
reflecteert de poel
het silhouet
van de zwarte wilg
waarin de wind weent...

Laat ons dromen, dit is het uur.
Een grote en tedere
vredigheid
lijkt neer te dalen
uit een door sterren
irriserende hemel.

Het is het heerlijke uur!
[BN]

C'EST L'EXTASE LANGOUREUSE

C'est l'extase langoureuse,
C'est la fatigue amoureuse,
C'est tous les frissons des bois
Parmi l'étreinte des brises,
C'est vers les ramures grises
Le chœur des petites voix.

O le frêle et frais murmure!
Cela gazouille et sururre,
Cela ressemble au cri doux
Que l'herbe agitée expire...
Tu dirais, sous l'eau qui vire,
Le roulis sourd des cailloux.

Cette âme qui se lamente
En cette plainte dormante
C'est la nôtre, n'est-ce pas?
La mienne, dis, et la tienne,
Dont s'exhale l'humble antienne
Par ce tiède soir, tout bas?

Het is de smachtende verrukking
Het is de vermoeidheid na de liefde
Het is het ruisen van de bomen
Als een omarming van zuchten
Het is nabij de grauwe takken:
Het koor der kleine stemmen.

O, broos en zuiver ruisen!
Dat kirt en fluistert,
Dat gelijkt een zachte kreet
Als een laatste ademtocht van wiegend
gras. Jij zou zeggen: in een kolkende stroom
het doffe geluid van rollende stenen.

Deze ziel, die zo klaagt,
En deze stille klacht
Zijn de onze, niet waar?
De mijne, meen ik, èn van jou.
Waarheen verbreidt zich dit deemoedig
vers, op deze zoele avond, zo zacht?

IL PLEURE DANS MON COEUR

Il pleure dans mon coeur
Comme il pleut sur la ville.
Quelle est cette langueur
Qui pénètre mon coeur?

O bruit doux de la pluie.
Par terre et sur les toits!
Pour un coeur qui s'ennuie,
O le chant de la pluie!

Il pleur sans raison
Dans mon coeur qui s'écoeur.
Quoi! nulle trahison,
Mon deuil est sans raison.

C'est bien la pire peine,
De ne savoir pourquoi,
Sans amour et sans haine,
Mon coeur a tant de peine.

L'OMBRE DES ARBRES

L'ombre des arbres dans la rivière
embrumée
Meurt comme de la fumée,
Tansdis qu'en l'air, parmi les ramures réelles,
Se plaignent les tourtelles.

Combien o voyeur, ce paysage blême
Te mira blême toi-même,
Et que tristes pleuraient dans les hautes
feuillées,
Tes espérances noyées.

Het weent in mijn hart
Zoals het regent op een stad
Welke smachtende verlangens
Doordringen toch mijn hart?

O, zacht geluid van regen
Op de grond en op de daken!
Voor een hart dat zich verveelt
O, het lied van de regen!

Ik huil zonder reden
In mijn walgend hart.
Wat! Geen ontrouw?
Mijn verdriet is zonder reden.

Werkelijk, de vreselijkste pijn,
En ik weet niet waarom,
Zonder liefde en zonder haat,
Mijn hart wordt verzwaaard met pijn.

De schaduw der bomen in de nevelige rivier
Verdwijnt als rook,
Terwijl in de lucht, onder de tastbare
takken,
De duiven weeklagen.

O wandelaar, hoezeer zal dit vale landschap
Uw bleke gelaat wel niet weerspiegelen.
En hoe bedroefd huilt in het hoog
gebladerte,
Uw verdronken hoop.

CHEVAUX DE BOIS

Tournez, tournez, bon chevaux de bois,
Tournez cent tours, tournez mille tours.
Tournez souvent et tournez toujours,
Tournez, tournez au son des hautbois.

L'enfant tout rouge et la mère blanche,
Le gars en noir et la fille en rose.
L'une à la chose et l'autre à la pose,
Chacun se paie un sou de dimanche.

Tournez, tournez, chevaux de leur coeur,
Tandis qu'autour de tous vos tournois
Clignote l'oeil du filou sournois.
Tournez au son du piston vainqueur!

C'est étonnant comme ça vous soûle,
D'aller ainsi dans ce cirque bête,
Rien dans le ventre et mal dans la tête,
Du mal en masse et du bien foule;

Tournez dadas, sans qu'il soit besoin
D'user jamais de nuls éperons
Pour commander à vos galops ronds,
Tournez, tournez, sans espoir de foin.

Et dépêchez, chevaux de leur âme,
Déjà voici que sonne à la soupe
La nuit qui tombe et chasse la troupe
De gais buveurs, que leur soif affame.

Tournez, tournez! Le ciel en velours
D'astres en or se vêt lentement,
L'Eglise tinte un glas tristement.
Tournez au son joyeux des tambours,
tournez.

AQUARELLES I: GREEN

Voici des fruits, des fleurs, des feuilles et
des branches
Et puis voici mon coeur qui ne bat que pour
vous.
Ne le déchirez pas avec vos deux mains
blanches
Et qu'à vos yeuz si beaux l'humble présent
soit doux.

J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à mont
front.
Souffrez que ma fatigue à vos pieds reposée
Rêve des chers instabts qui la délasseront.

Draai, draai, goede paarden van hout,
Draai honderd keer, draai duizend keer,
Draai vaak, nee, draai altijd,
Draai, draai op de klank van de hobo's.

Het rode kind en de bleke moeder,
De jongen in het zwart en het meisje in het
roze, de een opgejaagd, de ander in het nauw
gedreven en ieder betaalt een zondagscent.

Draai, draai, paarden van hun hart,
Terwijl alles om u draait
Knipoogt de gauwdief in het geniep.
Draai op de klank van de triomfantelijke
trompet.

Het is verbazend hoezeer het u bedwelmt
Deze weg in dwaze cirkels toch te gaan,
Niets in de maag en pijn in het hoofd,
Erg misselijk, maar wel met veel plezier.

Draai stokpaardjes, zonder noodzaak
Door sporen te gebruiken
Je te commanderen in het rond te galloperen,
Draai, draai, zonder hoop op hooi.

En hop! Paarden van hun ziel,
Hier klinkt de bel voor de soep
De nacht valt en jaagt de schare
Vrolijke drinkers op, begerig door hun dorst.

Draai, draai! De fluwelen hemel
Wordt langzaam bekleed met gouden sterren,
de kerkklokken luiden droevig het einde in.
Draai op het vrolijke geluid van trommels,
draai.

Hier is wat fruit, enkele bloemen, bladeren
en takken en hier is ook mijn hart, dat slechts
klopt voor jou.
Scheur het niet aan stukken met uw blanke
handen en laat toch dit bescheiden geschenk
zoet zijn in uw mooie ogen.

Ik nader geheel bedekt met dauw, die door
morgenwind op mijn voorhoofd bevriest.
Draag toch mijn vermoeidheid op uw kalme
voeten, dromend van dierbare momenten, die
me zullen verfrissen.

Sur votre jeune sein laissez rouler ma tête
 Toute sonore encor de vos derniers baisers;
 Laissez-la s'apaiser de la bonne tempête,
 Et que je dorme un peu puisque vous
 reposez.

AQUARELLES II: SPLEEN

Les roses étaient toutes rouges,
 Et les lierres étaient tout noirs,
 Chère, pour peu que tu te bouges,
 Renaissent tous mes désespoirs.

Le ciel était trop bleu, trop tendre,
 La mer trop verte et l'air trop doux;
 Je crains toujours, ce qu'est d'attendre,
 Quelque fuite atroce de vous!

Du houx à la feuille vernie,
 Et du luisant buis je suis las,
 Et de la campagne infinie,
 Et de tout, fors de vous. Hélas!

Laat mijn hoofd rusten aan uw smetloze
 boezem; waarin uw laatste kussen nog
 helder weerklinken. Laat het zich daar
 herstellen na de weldadige storm en laat me
 even slapen, u rust nu immers toch.

De rozen met hun diep rode kleur,
 En de gitzwarte klimop,
 Mijn liefste, als jij je slechts beweegt,
 laait al mijn wanhoop op.

De hemel zo blauw en licht,
 De zee zo groen, zo zacht de lucht.
 Ik vrees zozeer dat naar verwachting
 u mij meedogenloos ontvlucht.

De hulst met haar gelakte blaadjes,
 En de glanzende palmboom ben ik moe,
 En het eindeloze platteland,
 Maar bovenal uw kracht, en hoe!